

Kildemateriale til arbejds hæftet for midtugemødet

5.-11. OKTOBER

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 31-32

“Flygt fra afgudsdyrkelse”

(2. Mosebog 32:1) I mellemtiden så folket at Moses var længe om at komme ned fra bjerget. Så folket samlede sig om Aron og sagde til ham: “Lav en gud til os som kan gå foran os, for vi ved ikke hvad der er sket med ham Moses, manden der førte os ud af Egypten.”

w09 15/5 11 § 11

Skynd dig frem til modenhed – “Jehovas store dag er nær”

¹¹ Det kan være en udfordring at følge det man har lært ud fra Bibelen, især når man møder vanskeligheder. Det ses for eksempel af det der skete kort tid efter at Jehova havde udfriet israelitterne fra trældommen i Ægypten. De “yppede kiv med Moses” og blev ved med “at sætte Jehova på prøve”. Hvorfor gjorde de det? Fordi de manglede vand. (2 Mos. 17:1-4) Mindre end to måneder efter at de havde indgået en pagt med Jehova og indvilliget i at gøre ‘alt hvad Jehova havde sagt’, overtrådte de hans lov om afgudsdyrkelse. (2 Mos. 24:3, 12-18; 32:1, 2, 7-9) Hvad lå der bag? Var de blevet bange fordi Moses havde været borte så længe mens han modtog direktiver på Horebs Bjerg? Troede de måske at amalekitterne ville angribe dem igen, og at de ville være lette ofre uden Moses, hvis løftede hænder havde givet dem sejren tidligere? (2 Mos. 17:8-16) Det er muligt, men hvad årsagen end er, “ville [israelitterne] ikke være lydige”. (Apg. 7:39-41) Paulus tilskyndede de kristne til at ‘gøre deres yderste’ for ikke at følge “samme eksempel på ulydighed” som israelitterne

dengang de var bange for at drage ind i det forjættede land. – Hebr. 4:3, 11.

(2. Mosebog 32:4-6) Han tog imod guldet og formede det med en mejsel og lavede en statue af en kalv. De sagde så: “Israel, det her er din Gud, som førte dig ud af Egypten.” ⁵ Da Aron så det, byggede han et alter foran den. Så råbte Aron: “I morgen er der fest for Jehova.” ⁶ Næste dag stod de tidligt op og gav sig til at ofre brændofre og fællesskabsofre. Så satte folket sig til at spise og drikke, og derefter begyndte de at feste og more sig.

w12 15/10 25 § 12

Adlyd Gud og få gavn af hans edsvorne løfter

¹² Jehova gik straks i gang med at opfylde sin del af Lovpagten ved at sørge for at israelitterne kunne tilbede ved en særlig teltbolig, og for at de fik et præsteskab der gjorde det muligt for syndige mennesker at nærme sig ham. Men israelitterne glemte hurtigt deres indvielse til Gud og ‘bedrøvede Israels Hellige’. (Sl. 78:41) For eksempel blev de utålmodige mens Moses var optaget af at få yderligere instruktioner fra Jehova på Sinaj Bjerg. Det gik ud over deres tro, og de antog at Moses havde ladet dem i stikken. Derfor lavede de en guldkalv og sagde: “Dette, Israel, er din Gud som førte dig op fra Ægyptens land.” (2 Mos. 32:1, 4) Derefter holdt de en fest som de kaldte “højtid for Jehova”, og de bøjede sig ned og bragte ofre til deres menneskeskabte gud. Da Jehova så hvad der foregik, sagde han til Moses: “De har hastigt vendt sig bort fra den vej jeg påbød dem at vandre ad.” (2 Mos. 32:5, 6, 8) Fra da af var Israels historie sørgeligt nok fyldt med brudte løfter til Gud. – 4 Mos. 30:2.

(2. Mosebog 32:9, 10) Jehova sagde videre til Moses: “Jeg har set at det er et stædigt

folk. ¹⁰ Lad mig nu være så jeg i min brændende vrede kan tilintetgøre dem og i stedet gøre dig til en stor nation.”

w18.07 20 § 14

“Hvem er for Jehova?”

¹⁴ Israelitterne vidste at afgudsdyrkelse var en alvorlig synd. (2. Mos. 20:3-5) Men pludselig var de i gang med at tilbede en guldkalv! Selvom de så åbenlyst overtrådte Loven, bildte de sig ind at de stadig var på Guds side. Aron kaldte ligefrem deres kalvedyrkelse en “fest for Jehova”. Hvordan reagerede Jehova? Han sagde til Moses at israelitterne havde “gjort noget ondt” og “vendt sig væk fra den vej [Han] befalede dem at gå på”. Jehova følte sig forrådt, og i sin “brændende vrede” overvejede han at udslette hele Israels nation. – 2. Mos. 32:5-10.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 31:17) Det er et varigt tegn mellem mig og Israels folk, for på seks dage frembragte Jehova himlen og jorden, og på den syvende dag hvilede han og var tilfreds.”

w19.12 3 § 4

“Der er en fastsat tid” til arbejde og til hvile

⁴ Vi vil jo gerne efterligne Jehovas og Jesus’ holdning til arbejde, men betyder det at vi aldrig må hvile os og slappe af? Nej, slet ikke. Jehova bliver aldrig træt, så han har ikke brug for at hvile sig. Alligevel siger Bibelen at Jehova ‘hvilede og var tilfreds’ efter at han havde skabt himlen og jorden. (2. Mos. 31:17) Ja, Jehova standsede op og glædede sig over det han havde skabt. Og selvom Jesus arbejdede flittigt mens han var her på jorden, tog han sig alligevel tid til at slappe af og til at spise sammen med sine venner. – Matt. 14:13; Luk. 7:34.

(2. Mosebog 32:32, 33) Vil du ikke nok tilgive deres synd? Men hvis ikke du vil, så slet mig af din bog som du har skrevet.” ³³ Je-

hova sagde til Moses: “Den der har syndet mod mig, vil jeg slette af min bog.

w87 1/9 29

Spørgsmål fra læserne

At Gud har godkendt en og ønsker at huske ham (så hans navn derfor findes skrevet i “livets bog”), er ikke en garanti for at han vil opnå evigt liv, som var det forudbestemt eller uigenkaldeligt afgjort. På israelitternes vegne bad Moses Jehova: “Om du dog blot ville tilgive deres synd! Men hvis ikke, slet mig da af din bog som du har skrevet.” Gud svarede: “Den der har syndet mod mig, ham vil jeg slette af min bog.” (2 Mosebog 32:32, 33) Ja, selv efter at Gud havde godkendt et menneske og skrevet det op i sin “bog”, kunne vedkommende blive ulydig eller miste troen. Hvis det skete, ville Gud “udslette hans navn af livets bog”. – Åbenbaringen 3:5.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 32:15-35) Moses begav sig så ned ad bjerget med Vidnesbyrdets to tavler i hånden. Der var skrevet på begge sider af tavlerne, både foran og bagpå. ¹⁶ Tavlerne var Guds værk, og skriften var Guds skrift, indgraveret i tavlerne. ¹⁷ Da Josva hørte at folket råbte og skreg, sagde han til Moses: “Det lyder som om der er kamp i lejren.” ¹⁸ Men Moses sagde: “Det er ikke sejrssang jeg hører, og ikke klageråb efter nederlag; det er en anden slags sang jeg hører.” ¹⁹ Så snart Moses var kommet tæt på lejren og så kalven og dansene, flammede hans vrede op, og han kastede tavlerne fra sig så de blev knust ved foden af bjerget. ²⁰ Han tog kalven som de havde lavet, og brændte den og knuste den til støv; så spredte han det ud over vandet og lod israelitterne drikke det. ²¹ Moses sagde til Aron: “Hvad har folket gjort dig siden du har fået dem

til at synde så groft?” ²² Aron svarede: “Min herre, bliv ikke vred. Du ved jo selv at folket er tilbøjeligt til at gøre det der er ondt. ²³ Derfor sagde de til mig: ‘Lav en gud til os som kan gå foran os, for vi ved ikke hvad der er sket med ham Moses, manden der førte os ud af Egypten.’ ²⁴ Så sagde jeg til dem: ‘Alle der har noget guld, skal tage det af og give det til mig.’ Så kastede jeg det i ilden, og ud kom kalven.” ²⁵ Moses så at folket havde opført sig hæmningsløst, for Aron havde ladet dem opføre sig hæmningsløst, og de var til grin for deres fjender. ²⁶ Så stillede Moses sig i porten til lejren og sagde: “Hvem er for Jehova? Kom hen til mig!” Og alle levitterne samlede sig om ham. ²⁷ Han sagde nu til dem: “Sådan har Jehova, Israels Gud, sagt: ‘I skal hver især spænde jeres sværd om livet og gå gennem hele lejren fra port til port og dræbe jeres bror, jeres nabo og jeres nære ven.’” ²⁸ Levitterne gjorde som Moses sagde. Den dag blev der dræbt 3.000 mænd. ²⁹ Så sagde Moses: “Skil jer ud til tjenesten for Jehova i dag, for I har alle været villige til at kæmpe mod jeres egne sønner og jeres egne brødre; i dag vil han give jer en velsignelse.” ³⁰ Dagen efter sagde Moses til folket: “I har begået en meget stor synd; nu vil jeg gå op til Jehova for at se hvad jeg kan gøre så han vil tilgive jeres synd.” ³¹ Så vendte Moses tilbage til Jehova og sagde: “Folket har begået en stor synd! De har lavet sig en gud af guld! ³² Vil du ikke nok tilgive deres synd? Men hvis ikke du vil, så slet mig af din bog som du har skrevet.” ³³ Jehova sagde til Moses: “Den der har syndet mod mig, vil jeg slette af min bog. ³⁴ Gå, før folket til det sted jeg har fortalt dig om. Min engel vil gå foran dig, og den dag jeg gør regnskabet op, vil jeg straffe dem for deres synd.” ³⁵ Så ramte Je-

hova folket med en plage på grund af den kalv Aron havde lavet på folkets opfordring.

12.-18. OKTOBER

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 33-34

“Jehovas tiltalende egenskaber”

(2. Mosebog 34:5) Jehova kom så ned i skyen og stillede sig hos ham dér og forkyndte sit navn, Jehova.

it-2 398

Navn

Det materielle skaberværk vidner om Guds eksistens, men det fortæller ikke hvad hans navn er. (Sl 19:1; Ro 1:20) At kende Guds navn indebærer mere end blot at vide hvad han hedder. (2Kr 6:33) Det indebærer at man kender Gud som person – hans hensigter, gerninger og egenskaber som de åbenbares i hans ord. (Jf. 1Kg 8:41-43; 9:3, 7; Ne 9:10.) Dette ses i Moses’ tilfælde, en mand som Jehova ‘kendte ved navn’, det vil sige kendte indgående. (2Mo 33:12) Moses fik den forret at se en manifestation af Jehovas herlighed og at høre Jehovas navn blive udråbt. (2Mo 34:5) Denne udråbelse var ikke blot en gentagelse af navnet “Jehova”, men en erklæring vedrørende Guds egenskaber og gerninger. “Jehova, Jehova, en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på loyal hengivenhed og sandhed, som bevarer loyal hengivenhed mod tusinder, tilgiver misgerning og overtrædelse og synd, men på ingen måde fritager for straf, idet han bringer straf for fædres misgerning over sønner og sønnesønner, over tredje og fjerde generation.” (2Mo 34:6, 7) Moses’ sang, hvori Moses erklærer at han vil ‘forkynde Jehovas navn’, beretter også om hvordan Gud tog sig af Israel, og beskriver hans personlighed. – 5Mo 32:3-44.

(2. Mosebog 34:6) Jehova gik forbi foran ham og råbte: "Jehova, Jehova, en barmhjertig og medfølelse Gud, der ikke hurtigt bliver vred, men er fuld af loyal kærlighed og sandhed,

w09 1/5 18 § 3-5

Da Jehova gav en beskrivelse af sig selv

Det første Gud siger om sig selv, er at han er "en barmhjertig og nådig Gud". (Vers 6) Ifølge en bibelforsker henviser det hebraiske ord der gengives med "barmhjertig", til Guds "inderlige medfølelse, ligesom den en far har til sine børn". Ordet der gengives med "nådig", er beslægtet med et verbum der "beskriver at en person der har noget at give en anden, af hjertet reagerer på dennes behov". Det er altså tydeligt at Jehova er interesseret i at vi skal vide at han tager sig af sine tjenere ligesom forældre tager sig af deres børn – med inderlig kærlighed og dyb interesse for deres behov. – Salme 103:8, 13.

Det næste Jehova siger, er at han er "sen til vrede". (Vers 6) Han bliver ikke let vred på sine jordiske tjenere. Han er derimod tålmodig med dem og bærer over med deres svagheder mens han giver dem tid til at vende om fra deres syndige adfærd. – 2 Peter 3:9.

Jehova fortsætter med at sige at han er "rig på loyal hengivenhed og sandhed". (Vers 6) Loyal hengivenhed, eller loyal kærlighed, er en dyrebar egenskab der binder Jehova til sit folk med et ubrydeligt og urokkeligt bånd. (5 Mosebog 7:9) Jehova er desuden sandhedens kilde. Ingen kan føre ham bag lyset, og selv bedrager han ingen. Eftersom han er "sandhedens Gud", kan vi have urokkelig tillid til alt hvad han siger, også hans løfter angående fremtiden. – Salme 31:5.

(2. Mosebog 34:7) som viser loyal kærlighed mod tusinder, tilgiver fejltrin og overtrædel-

se og synd, men på ingen måde lader den skyldige slippe for straf. Han bringer straf for fædres fejltrin over sønner og sønnesønner, over tredje og fjerde generation."

w09 1/5 18 § 6

Da Jehova gav en beskrivelse af sig selv

Endnu en vigtig sandhed som Jehova ønsker at vi skal vide om ham, er at han tilgiver "misgerning og overtrædelse og synd". (Vers 7) Han er "rede til at tilgive" angrende syndere. (Salme 86:5) Men Jehova vil aldrig tolerere ondskab. Han forklarer at han "på ingen måde fritager for straf". (Vers 7) Gud er hellig og retfærdig og vil derfor ikke undlade at straffe dem der synder med overlæg. Før eller siden vil de mærke konsekvenserne af deres syndige adfærd.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 33:11) Jehova talte med Moses ansigt til ansigt, ligesom et menneske taler med et andet menneske. Når Moses vendte tilbage til lejren, forlod hans tjener og medhjælper Josva, Nuns søn, ikke teltet.

(2. Mosebog 33:20) Men han tilføjede: "Du kan ikke se mit ansigt, for intet menneske kan se mig og leve."

w04 15/3 27 § 5

Hovedpunkter fra Anden Mosebog

33:11, 20 – Hvordan talte Gud til Moses "ansigt til ansigt"? Dette udtryk tyder på at der var tale om en fortrolig tovejskommunikation. Moses talte med en engel som repræsenterede Gud, og modtog på denne måde Jehovas vejledning mundtligt. Moses så imidlertid ikke Jehova, 'for intet menneske kan se Gud og leve'. Jehova talte ikke personligt med Moses. Loven blev ifølge Galaterne 3:19 "formidlet gennem engle ved en mellemmands hånd".

(2. Mosebog 34:23, 24) Tre gange om året skal alle mænd træde frem for den sande Herre, Jehova, Israels Gud. ²⁴ For jeg vil drive nationerne bort foran dig og udvide dit område, og ingen vil prøve at indtage dit land når du tre gange om året rejser op for at træde frem for Jehova din Gud.

w98 1/9 20 § 5

Sæt det vigtigste på førstepladsen!

Tre gange om året skulle enhver israelit og proselyt af mandkøn i landet "vise sig for Jehova" på hans tilbedelsessted. Mange familieoverhoveder forstod at hele familien ville have åndelig gavn af at møde op, og tog derfor deres kone og børn med. Men hvem skulle beskytte hjemmet og markerne mod fjendtlige overfald mens familien var borte? Jehova gav følgende løfte: "Ingen vil begære dit land mens du drager op for at se Jehova din Guds ansigt tre gange om året." (2 Mosebog 34:24) Det krævede tro af israelitterne at stole på at de ikke ville komme til at lide nød ved at sætte de åndelige interesser på førstepladsen. Levede Jehova op til sit ord? Ja, afgjort!

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 33:1-16) Jehova sagde videre til Moses: "Tag afsted herfra med det folk som du har ført ud af Egypten. Rejs til det land som jeg sværgede at ville give til Abrahams, Isaks og Jakobs afkom. ² Jeg vil sende en engel foran dig og drive kanaanæerne, amoritterne, hittitterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne bort. ³ Tag op til et land der flyder med mælk og honning. Men jeg vil ikke gå midt iblandt jer, for I er et stædigt folk, og jeg kunne gøre det af med jer på vejen." ⁴ Da folket hørte disse hårde ord, sørgede de, og ingen af dem tog smykker på. ⁵ Jehova sagde videre til Moses: "Sig til israelitterne: 'I er et stædigt

folk. På et øjeblik kunne jeg gå gennem jeres lejr og gøre det af med jer. Lad nu jeres smykker ligge mens jeg tænker over hvad jeg skal gøre ved jer.'" ⁶ Fra Horebs Bjerg og videre frem havde israelitterne altså ikke længere deres smykker på. ⁷ Moses tog nu sit telt og slog det op uden for lejren, et stykke fra lejren, og han kaldte det et mødetelt. Enhver der ville rådspørge Jehova, gik ud til mødeteltet, som var uden for lejren. ⁸ Når Moses gik ud til teltet, rejste hele folket sig, og hver stillede sig ved indgangen til sit telt, og de kiggede efter Moses indtil han var gået ind i teltet. ⁹ Så snart Moses var gået ind i teltet, dalede skysøjlen ned, og den blev stående ved indgangen til teltet mens Gud talte med Moses. ¹⁰ Når hele folket så skysøjlen stå ved indgangen til teltet, rejste de sig hver især ved indgangen til deres telt og bøjede sig. ¹¹ Jehova talte med Moses ansigt til ansigt, ligesom et menneske taler med et andet menneske. Når Moses vendte tilbage til lejren, forlod hans tjener og medhjælper Josva, Nuns søn, ikke teltet. ¹² Og Moses sagde til Jehova: "Du siger til mig: 'Før dette folk op', men du har ikke ladet mig vide hvem du vil sende med mig. Du har også sagt: 'Jeg kender dig ved navn, og jeg har også godkendt dig.' ¹³ Hvis du virkelig har godkendt mig, så lær mig dine veje for at jeg kan kende dig, og for at du kan blive ved med at godkende mig. Og husk at denne nation er dit folk!" ¹⁴ Så sagde han: "Jeg vil selv gå med dig, og jeg vil give dig fred." ¹⁵ Moses sagde til ham: "Hvis du ikke selv går med, så lad os blive her. ¹⁶ Hvordan kan man vide at du har godkendt mig og dit folk? Er det ikke ved at du går med os så jeg og dit folk skiller os ud fra alle andre folk på jordens flade?"

19.-25. OKTOBER

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 35-36

“Udrustet til at arbejde for Jehova”

(2. Mosebog 35:25, 26) Alle de dygtige kvinder spandt med deres hænder, og de kom med det de havde spundet: blåt garn, purpurfarvet uld, skarlagenrødt garn og fint linnedgarn. ²⁶ Og alle de dygtige kvinder hvis hjerte tilskyndede dem, spandt gedehårene.

w14 15/12 4 § 4

Jehova velsigner dem der har en villig indstilling

Det der glædede Jehova mest, var ikke de materielle gaver, men den villighed der blev vist af dem der støttede den sande tilbedelse. De følte sig også tilskyndet til at bidrage med deres tid og arbejdskraft. “Alle de kvinder som havde et vist hjerte spandt med deres hænder,” fortæller beretningen. Ja, “alle de kvinder hvis hjerte bevægede dem dertil med visdom, spandt gedehårene”. Desuden gav Jehova Bezalel ‘visdom, forstand, kundskab og færdighed i al slags kunsthåndværk’. Gud fyldte Bezalel og Oholiab med visdom til at udføre det arbejde de havde fået betroet. – 2 Mos. 35:25, 26, 30-35.

(2. Mosebog 35:30-35) Moses sagde så til israelitterne: “Jehova har udvalgt Besalel, søn af Hurs søn Uri, fra Judas stamme. ³¹ Han har fyldt ham med Guds ånd og givet ham visdom, forståelse og viden om al slags kunsthåndværk så han er dygtig ³² til at formgive kunstfærdige ting, til at arbejde i guld, sølv og kobber, ³³ til at slibe og indfatte sten og til at lave al slags kunstfærdigt træarbejde. ³⁴ Og han har givet ham og Oholiab, Akisamaks søn, fra Dans stamme, evnen til at lære fra sig. ³⁵ Han har givet dem evnen

til at udføre al slags kunsthåndværk, brodere og væve med blåt garn, purpurfarvet uld, skarlagenrødt garn og fint linnedgarn og væve med andre stoffer. Disse mænd skal formgive og udføre al slags arbejde.

w11 15/12 19 § 6

Trofaste tjenere i fortiden lod sig lede af Guds ånd

⁶ En anden tjener for Jehova der levede samtidig med Moses, var Bezalel. Hans eksempel lærer os en hel del om den måde Guds ånd kan virke på. **(Læs Anden Mosebog 35:30-35).** Bezalel blev udvalgt til at stå for fremstillingen af inventaret til teltboligen. Havde han erfaring i kunsthåndværk inden han gik i gang med dette omfattende projekt? Muligvis, men det sidste han havde arbejdet med, var at fremstille teglsten for egypterne. (2 Mos. 1:13, 14) Så hvordan skulle Bezalel kunne udføre denne vanskelige opgave? Jehova ‘fyldte ham med sin ånd: med visdom, forstand og kundskab og med færdighed i al slags kunsthåndværk, nemlig til at lave udkast, til fremstilling af kunstfærdige arbejder af enhver art’. Uanset hvilke medfødte evner Bezalel kan have haft, gjorde den hellige ånd ham endnu dygtigere. Det samme kan siges om Oholiab. Bezalel og Oholiab må have lært meget, for de udførte ikke alene deres opgaver, men oplærte også andre. Ja, Gud ‘indgav i deres hjerte at undervise’.

(2. Mosebog 36:1, 2) Besalel skal arbejde sammen med Oholiab og alle de dygtige mænd som Jehova har givet visdom og forståelse så de ved hvordan de skal udføre alt arbejdet i forbindelse med den hellige tjeneste nøjagtigt som Jehova har befalet.”

² Moses tilkaldte så Besalel og Oholiab og alle de dygtige mænd som Jehova havde givet visdom i hjertet, alle dem hvis hjerte tilskyndede dem til at melde sig frivilligt til at udføre arbejdet.

w11 15/12 19 § 7

Trofaste tjenere i fortiden lod sig lede af Guds ånd

⁷ Noget andet der vidner om at Bezalel og Oholiab blev ledet af Guds ånd, er den fremragende kvalitet af deres arbejde. Det de fremstillede, var stadig i brug omkring 500 år senere. (2 Krøn. 1:2-6) Bezalel og Oholiab forsynede ikke deres produkter med et varemærke eller en signatur, sådan som mange kunsthåndværkere gør i dag. De tilskrev Jehova æren for det de udrettede. – 2 Mos. 36:1, 2.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 35:1-3) Senere sammenkaldte Moses hele forsamlingen af israelitter og sagde til dem: “Det her er hvad Jehova har befalet jer: ² I seks dage må I arbejde, men den syvende dag skal være hellig for jer, en sabbat med fuldstændig hvile tilegnet Jehova. Enhver der udfører arbejde på den, skal dø. ³ I må ikke tænde ild i jeres boliger på sabbatsdagen.”

w05 15/5 23 § 14

Få kendskab til Jehovas veje

¹⁴ *Vi må lade det åndelige komme i første række.* Israelitterne måtte ikke gå så meget op i at få dækket deres fysiske behov at det fortrængte de åndelige aktiviteter. Deres liv måtte ikke udelukkende dreje sig om materielle interesser. Hver uge havde Jehova sat tid til side som skulle tjene et helligt formål, tid der udelukkende skulle bruges til aktiviteter som havde at gøre med tilbedelsen af den sande Gud. (2 Mosebog 35:1-3; 4 Mosebog 15:32-36) Hvert år skulle der desuden sættes tid til side til særlige hellige stævner. (3 Mosebog 23:4-44) De gav israelitterne lejlighed til at tale om Jehovas vældige gerninger, blive mindet om hans veje og give udtryk for deres taknemmelighed for al hans godhed. Når israelitterne viste

deres hengivenhed for Jehova, voksede deres gudsfrygt og deres kærlighed til ham, og de blev hjulpet til at vandre på hans veje. (5 Mosebog 10:12, 13) De sunde principper i disse anvisninger er til gavn for Jehovas tjenere den dag i dag. – Hebræerne 10:24, 25.

(2. Mosebog 35:21) Og enhver hvis hjerte tilskyndede ham, og enhver hvis ånd motiverede ham, kom og gav sit bidrag til Jehova til arbejdet på mødeteltet, til hele tjenesten ved det og til de hellige klæder.

w00 1/11 29 § 2

Stor gavmildhed bringer glæde

Forestil dig hvordan israelitterne må have haft det. I generationer havde de levet som trælle og lidt afsavn. Nu havde de opnået frihed og fået mange ejendele. Kunne de nu give afkald på noget af det de ejede? De kunne have tænkt at det var en velfortjent løn som de havde ret til at beholde. Men da de blev opfordret til at bidrage materielt til fremme af den sande tilbedelse, gjorde de det uden at blive nødet og uden nogen form for påholdenhed. De glemte ikke at det var Jehova der havde sørget for at de havde disse materielle ting. Derfor gav de i overflod af deres sølv og guld og husdyr. De var ‘villige af hjertet’. Deres ‘hjerte bevægede dem, og deres ånd tilskyndede dem’. Ja, det var “en frivillig gave til Jehova”. – 2 Mosebog 25:1-9; 35:4-9, 20-29; 36:3-7.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 35:1-24) Senere sammenkaldte Moses hele forsamlingen af israelitter og sagde til dem: “Det her er hvad Jehova har befalet jer: ² I seks dage må I arbejde, men den syvende dag skal være hellig for jer, en sabbat med fuldstændig hvile tilegnet Jehova. Enhver der udfører arbejde på den, skal dø. ³ I må ikke tænde

ild i jeres boliger på sabbatsdagen.” ⁴ Moses sagde videre til hele forsamlingen af israelitter: “Det her er hvad Jehova har befalet: ⁵ ‘I skal indsamle et bidrag til Jehova. Lad alle som har et villigt hjerte, komme med et bidrag til Jehova: guld, sølv, kobber, ⁶ blå garn, purpurfarvet uld, skarlagenrødt garn, fint linnedgarn, gedehår, ⁷ rødfarvede vædderskind, sælskind, akacietræ, ⁸ olie til lamperne, balsam til salveolien og til den vellugtende røgelse, ⁹ onykssten og andre sten til efoden og bryststykket. ¹⁰ Lad alle der har evnerne, komme og lave alt hvad Jehova har befalet, ¹¹ nemlig telthelligdommen med telt og dække, kroge og panelrammer, tværstænger, søjler og fodstykker; ¹² arken og dens bærestænger, låget og forhænget til afskærmning; ¹³ bordet og dets bærestænger og alle dets redskaber og skuebrødet; ¹⁴ lampestanderen til belysning og dens redskaber og lamper og olien til belysning; ¹⁵ røgelsesaltret og dets bærestænger; salveolien og den vellugtende røgelse; afskærmningen til telthelligdommens indgang; ¹⁶ brændofferaltret og dets kobberist, dets bærestænger og alle dets redskaber; karret og dets stel; ¹⁷ forgårdens omhæng, søjler og fodstykker; afskærmningen til forgårdens indgang; ¹⁸ telthelligdommens teltplokke og forgårdens teltplokke og deres snore; ¹⁹ de fintvævede klæder til tjenesten ved helligdommen, de hellige klæder til præsten Aron og hans sønners klæder til deres præstetjeneste.” ²⁰ Så forlod hele forsamlingen af israelitter Moses. ²¹ Og enhver hvis hjerte tilskyndede ham, og enhver hvis ånd motiverede ham, kom og gav sit bidrag til Jehova til arbejdet på mødeteltet, til hele tjenesten ved det og til de hellige klæder. ²² De blev ved med at komme, både mænd og kvinder, alle som havde et villigt hjerte. De kom med bro-

cher, øreringe, fingerringe og andre smykker og alle slags guldting. Alle bragte deres ofre af guld til Jehova. ²³ Og alle som havde blåt garn, purpurfarvet uld, skarlagenrødt garn, fint linnedgarn, gedehår, rødfarvede vædderskind og sælskind, kom med det. ²⁴ Alle der ville give sølv og kobber, kom med det som bidrag til Jehova, og alle som havde akacietræ til noget af arbejdet, kom med det.

26. OKTOBER – 1. NOVEMBER

PERLER FRA GUDS ORD | 2. MOSEBOG 37-38

“Telthelligdommens andre og deres betydning i den sande tilbedelse”

(2. Mosebog 37:25) Så lavede han røgelsesaltret af akacietræ. Det var kvadratisk, en alen langt, en alen bredt og to alen højt. Dets horn gik ud i ét med det.

it-1 81 § 7

Alter

Røgelsesalteret. Røgelsesalteret (også kaldet “alteret af guld” [2Mo 39:38]) var ligeledes lavet af akacietræ, og dets øverste plade og dets sider var overtrukket med guld. Foroven var der hele vejen rundt en bort af guld. Alteret var firkantet, 44,5 cm langt og 44,5 cm bredt, og det var 89 cm højt. Fra de øverste fire hjørner udgik der “horn”, ligesom på brændofferalteret. Der var to guldringe til bærestængerne af akacietræ, som var overtrukket med guld, og disse ringe var anbragt neden for guldborten på to modsatte sider af alteret. (2Mo 30:1-5; 37:25-28) På dette alter brændtes en særlig røgelse to gange om dagen, om morgenen og om aftenen. (2Mo 30:7-9, 34-38) Andre steder omtales et røgelseskar eller et ildbækken til afbrænding af røgelse, og åbenbart blev sådanne redskaber

også anvendt i forbindelse med røgelsesalteret. (3Mo 16:12, 13; He 9:4; Åb 8:5; jf. 2Kr 26:16, 19.) Røgelsesalteret stod i teltboligen lige foran forhængen til Det Allerhelligste; det omtales derfor som stående “foran Vidnesbyrds ark”. – 2Mo 30:1, 6; 40:5, 26, 27.

(2. Mosebog 37:29) Han lavede også den hellige salveolie og den rene, vellugtende røgelse som blev blandet på den rigtige måde.

it-2 666

Røgelse

Den hellige røgelse der skulle anvendes i teltboligen i ørkenen, blev fremstillet af kostbare vellugtende stoffer som menigheden havde skænket. (2Mo 25:1, 2, 6; 35:4, 5, 8, 27-29) Da Jehova gav Moses opskriften til denne blanding, sagde han: “Tag dig vellugtende stoffer: staktedråber og onyks og vellugtende galbanum og ren virak; det skal være lige dele af hvert. Og du skal lave det til en røgelse, en krydderblanding, som salveblanderens laver den, saltet, ren, hellig. Og du skal støde noget af det til et fint pulver og lægge noget af det foran Vidnesbyrds ark, i mødeteltet, hvor jeg vil mødes med dig. Det skal være højhelligt for jer.” Og for at indskrænke dem at denne røgelse var hellig og noget særligt, tilføjede han: “Den der laver en røgelse som den for at nyde dens duft, skal udryddes af sit folk.” – 2Mo 30:34-38; 37:29.

(2. Mosebog 38:1) Besalel lavede brændofferaltret af akacietræ. Det var kvadratisk, fem alen langt, fem alen bredt og tre alen højt.

it-1 81 § 5

Alter

Teltboligens altre. Da teltboligen eller tabernaklet blev rejst, blev der bygget to altre efter de guddommelige anvisninger. Brændofferaltret (også kaldet “kobberalteret” [2Mo 39:39]) blev lavet af akacietræ og havde form som en

“hul kasse” der øjensynlig var uden låg og bund. Dets grundflade var kvadratisk, med en sidelængde på 2,2 m, og højden var 1,3 m. Fra de fire øverste hjørner udgik der “horn”. Alle dets flader var overtrukket med kobber. Indvendig, under alterets kant, var der “midt på alteret” anbragt en rist, et netværk af kobber. I ristens fire hjørner blev der lavet fire ringe, som lader til at være de samme ringe som de to bærestænger af akacietræ, overtrukket med kobber, blev stukket igennem når alteret skulle bæres. Det kan betyde at der var en sprække i to af alterets sider, så der kunne indsættes en flad rist med ringe der stak ud på begge sider. De lærde er temmelig uenige om dette punkt, og mange anser det for sandsynligt at der var to sæt ringe, og at det sæt hvorigennem bærestængerne blev stukket, var fastgjort direkte på alterets yderside. Desuden blev der lavet kobberredskaber som hørte til alteret: spande og skovle til asken, skåle til opsamling af offerdyrenes blod, gafler til kødet og desuden ildbækkener. – 2Mo 27:1-8; 38:1-7, 30; 4Mo 4:14.

Søg efter åndelige perler

(2. Mosebog 37:1) Besalel lavede derefter arken af akacietræ. Den var to og en halv alen lang og halvanden alen bred og halvanden alen højt.

(2. Mosebog 37:10) Så lavede han bordet af akacietræ. Det var to alen langt, en alen bredt og halvanden alen højt.

(2. Mosebog 37:25) Så lavede han røgelsesaltret af akacietræ. Det var kvadratisk, en alen langt, en alen bredt og to alen højt. Dets horn gik ud i ét med det.

it-1 66

Akacie

Akacien har utallige lange torne på sine vidt udbredte grene. Ofte er grenene så tæt sammenfiltrede med de omkringstående

akacietræers at der er dannet et uigennemtrængeligt buskads. Dette er uden tvivl forklaringen på at Bibelen næsten altid bruger flertalsformen *sjittīm*'. Akacien kan blive op til 6-8 m høj, men den har ofte et buskagtigt udseende. Den har bløde, fjerlignende blade, behageligt duftende gule blomster og slanke, let bøjede bælgfrugter. Veddet under den ujævne, sorte bark er fast og hårdt, har smukke årer og er immunt over for insektangreb. På grund af disse egenskaber var den i ørkenen hjemmehørende akacie særlig velegnet som byggemateriale til teltboligen og dens udstyr. Der blev anvendt akacietræ til pagtens ark (2Mo 25:10; 37:1), skuebrødsbordet (2Mo 25:23; 37:10), altrene (2Mo 27:1; 37:25; 38:1), bærestængerne til disse ting (2Mo 25:13, 28; 27:6; 30:5; 37:4, 15, 28; 38:6), søjlerne til forhænget og afskærmningen (2Mo 26:32, 37; 36:36) samt panelrammerne (2Mo 26:15; 36:20) og deres tværstænger (2Mo 26:26; 36:31).

(2. Mosebog 38:8) Så lavede han kobberkarret og dets kobberstel; han brugte de spejle som tilhørte kvinderne der var organiseret til at tjene ved indgangen til mødeteltet.

w15 1/4 15 § 4 **Vidste du det?**

I modsætning til de glasspejle vi benytter i dag, var spejle på Bibelens tid ofte fremstillet af højglanspoleret metal – som regel bronze, men man brugte også kobber, sølv, guld eller elektrum. Første gang spejle omtales i Bibelen, er i forbindelse med opførelsen af teltboligen, Israels første center for tilbedelse. Kvinder bidrog med deres spejle til fremstillingen af det hellige kobberbækken og dets stel. (2 Mosebog 38:8) Formentlig var det nødvendigt at smelte spejlene om for at bruge dem til dette formål.

Oplæsning fra Bibelen

(2. Mosebog 37:1-24) Besalel lavede derefter arken af akacietræ. Den var to og en halv alen lang og halvanden alen bred og halvanden alen høj. ² Han overtrak den med rent guld indvendigt og udvendigt og lavede en kant af guld hele vejen rundt. ³ Så støbte han fire guldringe til den til at sætte over dens fire fødder, med to ringe på den ene side og to ringe på den anden side. ⁴ Dernæst lavede han bærestænger af akacietræ og overtrak dem med guld. ⁵ Så førte han stængerne gennem ringene på arkens sider så man kunne bære arken. ⁶ Han lavede låget af rent guld. Det var to og en halv alen langt og halvanden alen bredt. ⁷ Han lavede så to keruber i udhamret guld, en til begge ender af låget. ⁸ Den ene kerub var i den ene ende, og den anden kerub i den anden ende. Han lavede keruber til begge ender af låget. ⁹ De to keruber udbredte deres vinger opefter så de dækkede over låget med deres vinger. De var vendt mod hinanden, og deres ansigter var vendt mod låget. ¹⁰ Så lavede han bordet af akacietræ. Det var to alen langt, en alen bredt og halvanden alen højt. ¹¹ Og han overtrak det med rent guld og lavede en kant af guld hele vejen rundt. ¹² Derefter lavede han en liste på en håndsbred hele vejen rundt og en kant af guld rundt om listen. ¹³ Han støbte også fire guldringe til det og satte ringene på de fire hjørner, hvor de fire ben var fastgjort. ¹⁴ Ringene sad tæt ved listen som holdere for stængerne til at bære bordet med. ¹⁵ Så lavede han stængerne til at bære bordet med af akacietræ og overtrak dem med guld. ¹⁶ Derefter lavede han af rent guld redskaberne som skulle være på bordet – dets fade og bægre og de skåle og kander der skulle bruges til at bringe

drikofre med. ¹⁷ Derefter lavede han lampestanderen af rent guld. Han udhamrede lampestanderen. Foden, stammen, bægrene, knopperne og blomsterkronerne var ud af ét stykke. ¹⁸ Seks arme gik ud fra stammen, tre arme på den ene side og tre arme på den anden side af lampestanderen. ¹⁹ Der var tre bægre formet som mandelblomster på hver af armene i den ene side, med skiftevis knopper og blomsterkroner, og tre bægre formet som mandelblomster på hver af armene i den anden side, med skiftevis knopper og blomsterkroner. Sådan var det med de seks arme der gik ud fra stammen på lampestanderen. ²⁰ Og på selve stammen var der fire bægre formet som mandelblomster, med skiftevis knopper og blomsterkroner. ²¹ Der var en knop under det første par arme der gik ud fra stammen, og en knop under det næste par arme og en knop under det sidste par arme. Det gjaldt de seks arme der gik ud fra stammen på lampestanderen. ²² Knopperne og armene og selve lampestanderen var udhamret af ét stykke rent guld. ²³ Derefter lavede han dens syv lamper og dens vægetænger og dens ildbækkener af rent guld. ²⁴ Han lavede den, og alle dens redskaber, af en talent rent guld.